

YAHUDİLİK

Dinler Tarihi kaynaklarında Yahudi kelimesi, İshak'ın (a.s.) oğlu Yakup'un (a.s.) dördüncü oğlu Yuda veya Yahuda'ya izafeten İsrailoğullarına verilen bir isimdir. Şehristanî'ye göre **Yahudi kelimesinin** Arapça "hâde-h-v-d" kökünden "**dönmek, tevbe etmek**" anlamına geldiğini, bu ismin Yahudilere verilmesinin ise Hz. Mûsa'nın "Biz sana dönüp yalvardık" sözü ve duası sebebiyle olduğunu ifade eder.

Yahudilik, yaşayan en eski ilahî kaynaklı dindir. Günümüzde yeryüzünde yaklaşık 15-24 milyon dolayında Yahûdî vardır. Mâzisi birkaç bin yıl geriye giden bu dinin başta gelen özelliklerinden biri İsrailoğulları ile Allah arasındaki "ahd"e kutsal kitaplarında geniş yer ayrılmasıdır. Bu nedenle bu din, bir "**ahid dini**" olarak da bilinmektedir. İsrailoğullarının başına gelen bütün sıkıntıların, onların bu ahde uymamaları, verdikleri sözü tutmamalarından ileri geldiği, hem kendi mukaddes kitaplarında, hem de Kur'ân-ı Kerîmde belirtilmektedir.

M.Ö 2000 yılının başlarında Yahudilik, Hz. İshak'la (a.s.) sahneye çıktı. Hz. İshak'tan (a.s.) sonra Hz. Yakub (a. s) peygamber olarak geldi. Yahudi inancına göre Hz. Yakub'un (a.s.) diğer adı "İsrail" idi.

M.Ö. 2000'li yıllara kadar İsrailoğulları Mısır'da üçüncü sınıf insan muamelesi gördüler ve orada tutsak kaldılar. Bu durum kavmin içinden Hz. Mûsâ'nın (a.s.) peygamber olarak, onları Firavun'un zulmüne karşı Cenâb-ı Hakkın inayetiyle kurtarmasına kadar sürdü. İsrailoğulları Ken'an (Filistin) iline ulaşarak kurtuldular.

Filistin'e geldikten sonra İlâhî şeriatı bildiren Tevrat, Yahudilerin hayatında etkili olmaya başladı. Ken'an ülkesinde başta Filistinliler olmak üzere çeşitli topluluklarla savaşmak zorunda kalan Yahudiler, M. Ö 990 dolayında Hz. Davûd'un (a.s.), peygamberlik ve liderliğiyle birleşik bir devlet (krallık) şeklinde örgütlenerek Kudüs'ü fethettiler. Hz. Davut'a (a.s.) gönderilen Zebur adlı semâvî kitap, Tevrat'ın hükümlerini tasdikleyici olarak geldi. Bu yüzden Yahudilik Hz. İsâ'ya (a.s.) kadar devam etti.

Yahudilik, İsrailoğullarının Babil'de (bk. Babil maddesi). geçirdikleri sürgünden sonra daha fazla yayıldı. Oradan Filistin'e döndükten sonra İlâhî şeriatı bildiren Tevrat, daha fazla hayatlarının merkezi oldu. Yahudilere mahsus hükümleri içeren Tevrat'a göre, Yahudiler yabancılarla evlenemiyorlardı. Bu yüzden Yahudiler, mukaddes kitaplarında yer alan ifadelere dayanarak kendilerini, dünya milletleri arasından seçilmiş kavim olarak görürler. Tanrı, bu kavmi Sina'da kendine muhatâp kılmış, onlarla ahidleşmiş, onlardan buyruklarına uyacakları konusunda söz almış ve Hz. Mûsa'nın (a.s.) şahsında onlara Tevrât'ı göndermiştir. Bu dinin odak noktası, Kudüs'deki "Mâbed"dir. (İbranice, Bet ha-Mikdas; Arapça Beytü'l-Makdis). Tahrip edilmeden önce Mâbedin bir odasında ahit sandığı bulunurdu. Yahudiliğin sembolü,

yedi kollu şamdan ve altı köşeli yıldızdır.

Böylece bu din, Bâbil Sürgününden sonra millî bir din haline getirildi. Tek İlâh inancına, vahye dayanan mukaddes kitâba ve peygamberlere yer vermesiyle millî dinlerden; millileştirilip bir ırka tahsis edilmesiyle de, İlâhî dinlerden farklı bir durum arz etmektedir. Bugünkü Yahudiliğin bir din mi, ırk mı, yoksa millet mi olduğu pek net değildir. Yahûdilikte din ve ırk içiçe girmiş olduğundan birini diğerinden ayırmak güçtür.

Tarih boyunca dinleri ve ırkçılıkları konusunda fanatikleşen Yahudiler 19. ve 20. yüzyıllarda dindışı özellikleri olan "Siyonizm hareketi"yle bütün dünyada etkili oldular. Siyonist hareket ulusal canlanma ve ana yurda dönme yönünde geliştirdiği plân ve programla 1948'de İsrail Devleti'nin kurulmasını sağladı. Kur'ân'da, Yahudilikten bahseden âyetlerin sayısı oldukça fazladır.

Onlardan "Benî İsrail", "Yehûd" vb. deyimlerle söz edilen âyetler bulunduğu gibi, onlara gönderilen peygamberlerin kıssaları aktarılırken Yahudilere verilen nimetler hatırlatılmaktadır. Bu nimetlere karşı İsrailoğulları'nın verdikleri sözler ve onların sözlerinden dönmeleri, peygamberler tarafından kendilerine getirilen hüküm ve tebliğleri değiştirip doğru yoldan sapmaları, yaptıkları işlerden dolayı zillet ve başarısızlığa uğramaları, yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışmaları, peygamberlere ve salih kimselere iftira atmaları, peygamberleri öldürmeye çalışmaları, basit menfaatleri uğruna gerçeklerden yüz çevirmeleri gibi Yahudilerin özellikleri bildirilmiştir.

Üstad Bediüzzaman, Yahudi milletinın dünyadaki diğer milletlerden daha fazla hırsıyla dünya hayatına sarıldıklarını ve bu yüzden zillet ve sefaletle maruz kaldıklarını ifade eder. Ayrıca pek çok zahmetle kazandıkları ve gayri meşru olarak faizle elde ettikleri servetleri yüzünden bütün milletlerden zillet tokadı ve ihanete maruz kaldıklarını belirtmektedir.